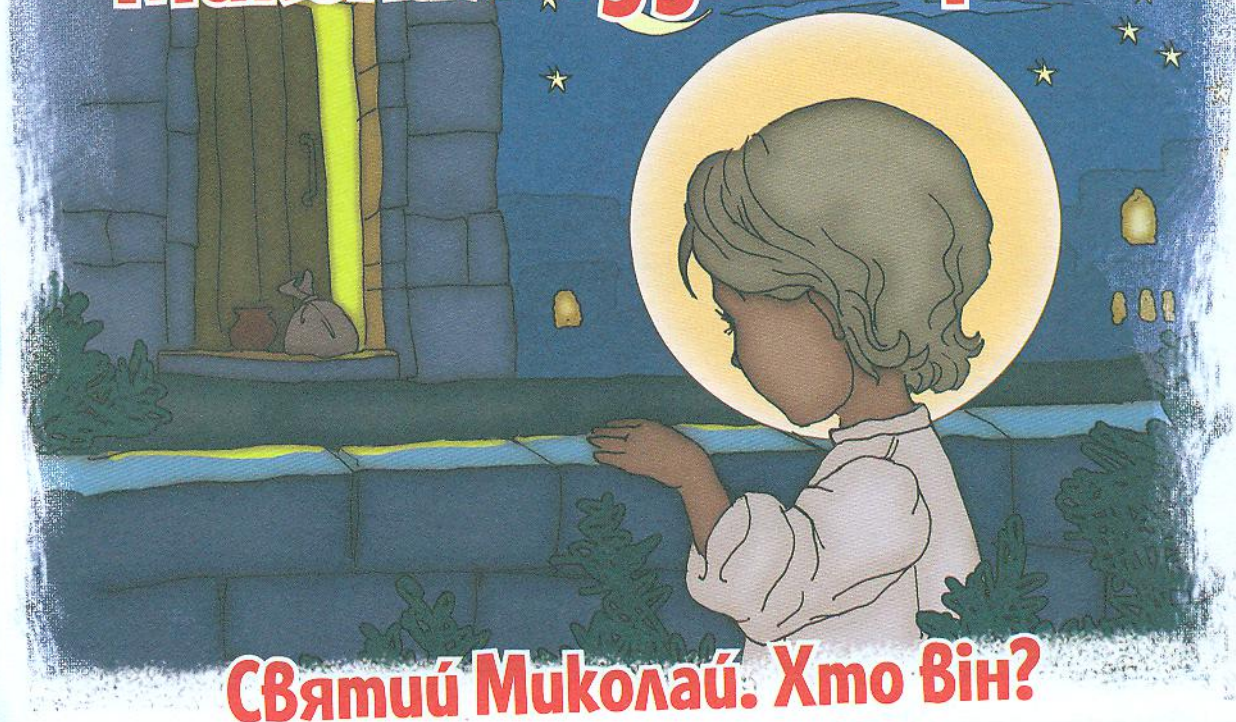

Легенди про Святого Миколая Чудотворця

Святий Миколай. Хто він?

Було це у III столітті. Батьки Святого Миколая Чудотворця — Феофан і Нонна — жили в стародавній Лікій (тепер турецька провінція Мугла) за часів царювання римського імператора Валеріана. Вони були заможні, благочестиві та милосердні до бідних.

Одне засмучувало — в них не було дітей. Вони просили Бога дати їм дитину, обіцяючи присвятити її Господу. Молитва була почута, і Нонна народила сина, якого назвали Миколаєм.

Святий Миколай Чудотворець народився приблизно у 270 році в Патарі, найбагатшому на той час місті Лікій — півострова у Середземному морі (Мала Азія).

Батьки Ніколауса — так називали Миколая в Лікій — були дуже глибоковірними людьми. Вони охрестили Миколая відразу після його народження, що було тоді великою рідкістю.

Святий Миколай уже в ранньому дитинстві, навіть коли був немовлям, почав творити чудеса: майже одразу після народження міг стояти на ніжках і, виявляючи доброту, до пізнього вечора відмовлявся від материних грудей у пісні дні: середу та п'ятницю.

Уже з шести років Миколай почав читати різні священні книги. Найбільше йому подобалося читати Біблію. Завдяки цьому він з дитинства полюбив церкву, а гріх вважав за найбільше та найстрашніше нещастя.

Батьки дали сину добру освіту, навчили його жити за християнськими заповідями.

В юності Миколай уникав будь-яких розваг, притаманних його віку, проводив свої дні в читанні божественних книг та в молитві. Таке благочестя юнака дивувало все місто.

Ледь досягнувши повноліття, Святий Миколай утратив своїх батьків, які залишили йому великий спадок. Він усвідомлював, що це багатство слід використати на славу Богові і поміч людям. Узяли його до себе родичі, люди дуже заможні, аби сирота ні в чому не знав нестатку.

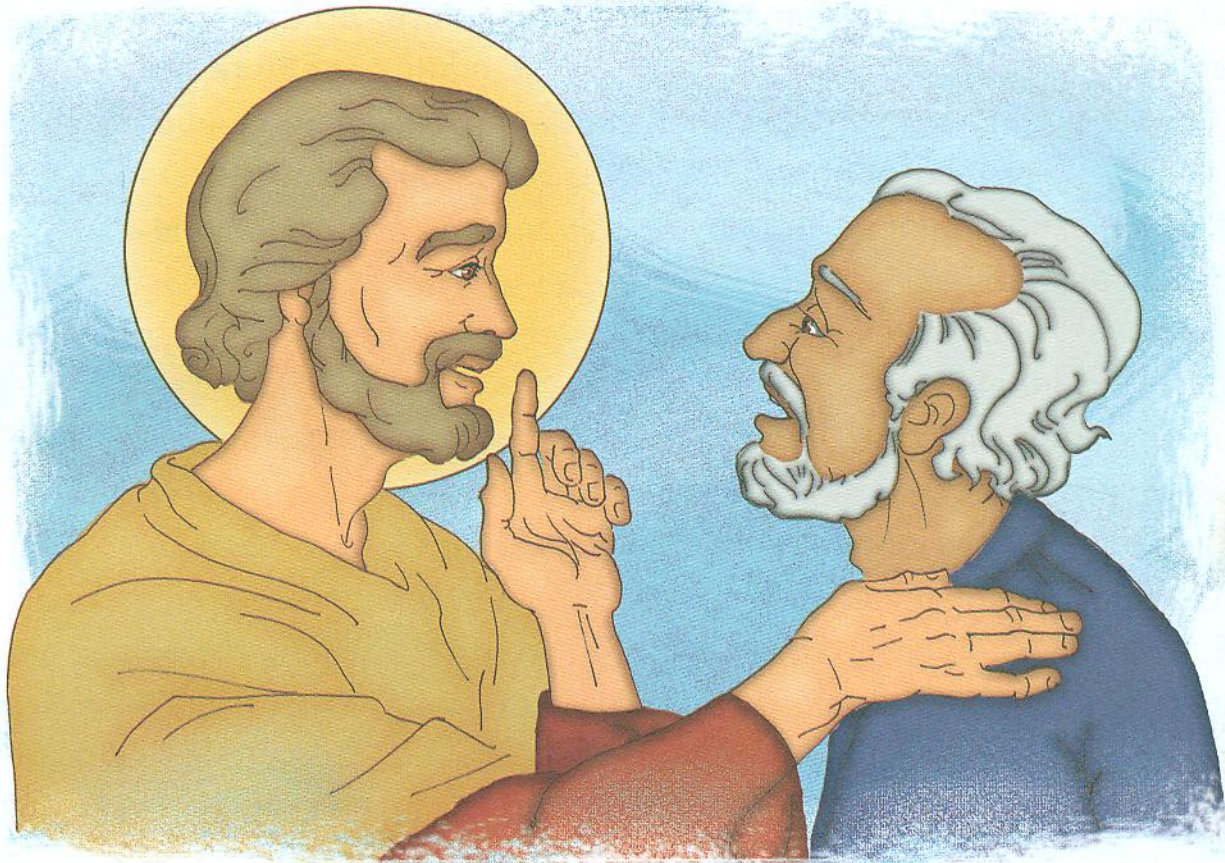
Але далеко не в кожній родині було таке багатство. Хлопчик усе це бачив, а як допомогти бідним, не знав. Настали холодні зимові дні, усе менше дітей з'являлося на вулиці: не всі мали теплий одяг.

Якось увечері Миколай пробрався до комори, зібрав у мішечок крупи, борошна, горщик масла, який-ніякий одяг. Потім, намагаючись бути непоміченим, тихенько вийшов із дому. На порозі одного з тих будинків, де терпіли нестатки більше за інших, хлопчик залишив свої подарунки. Наступного дня все повторилося знову. Люди, знаходячи ці дари, плакали від радості і, не знаючи, хто це зробив, дякували Богу.

Коли Миколай у черговий раз ішов зі своїми подарунками, його побачили і, прийнявши за злодія, зупинили. Так було розкрито тайну.

Як Миколаї родину врятував

Був собі в Патарі заможний та відомий чоловік. Ні в чому не знав він нестатків, у спокої виховував трьох красунь-доньок. Але непостійне людське життя — тонуть кораблі, що везуть крам купців, хвороби винищують стада худоби, неврожай загрожує землепашцю. Господь допускає ці біди для того, аби люди надіялись на Нього, а не на земне багатство, піклувалися про спасіння своєї душі, а не тільки про земне існування.

Став бідняком учорашній багатій. Бідність його дійшла до того, що не знав нещасний, як прожити день, чим прогодувати себе та улюблених доньок. Він забув про те, що треба покладатися на Бога; утратив віру в те, що Господь не кидає рабів своїх у біді.

І вирішив бідняк поправити своє становище страшним гріхом — примусити рідних доньок розважати п'яних гуляк і цим заробляти собі на життя. Дізнався про це Святий Миколай, пожалів нещасну

родину. Пізньої ночі, коли всі спали, прийшов він до будинку, де жив цей чоловік, і вкинув у його віконце торбинку із золотими монетами.

Неспокійний ранковий сон бідняка... Та от раптом почувся радісний дівочий крик:

— Батьку, батьку, дивись! — старша донька підбігла до батькового ліжка і простягла йому шкіряну торбинку. — Подивись, скільки тут грошей! — щасливо сміялась вона.

«Але звідки вони? Хто міг допомогти нам, коли всі друзі відвернулися і ніхто не хоче навіть позичити нам грошей...» — думав батько.

Небагато часу потому Миколай здійснював у храмі вінчання. Весілля зіграв щасливий батько, який видав заміж свою старшу доньку, посаг для котрої він отримав так несподівано. А через кілька днів він сам прокинувся від стуку важкої торбинки, що впала на підлогу. Кинувся до вікна бідняка, але нічого не побачив, лише ворушилися вкриті рожевими квітками кущі олеандра, приховуючи чоловіка, який стрімко утік геть.

Вийшла заміж і друга донька. «Не покине нас милість Божа, — подумав із надією старий, — і для третьої доньки моєї надішле посаг. Але я повинен дізнатися, хто мій благодійник, чиїми руками врятував мене Бог від страшного злочину».

Цілими ночами не спав щасливий батько, чатував завітну мить, коли почуються легкі кроки за вікном і на підлогу впаде дорогоцінна торбинка. І старання його не лишилися марними. Швидко побіг він, переслідуючи свого рятівника, наздогнав і кинувся до його ніг.

— Батюшко Миколо, так це ви?! — здивовано вигукнув він, заливаючись сльозами радості та вдячності. Насилу заспокоїв його Святий, наказав нікому не розповідати про благодіяння.

Багато добра для людей зробив угодник Божий. Він роздав усе земне багатство і цим здобув собі скарб на небесах.